

32001L0115

17.1.2002.

EIROPAS KOPIENU OFICIĀLAIS VĒSTNESIS

L 15/24

PADOMES DIREKTĪVA 2001/115/EK

(2001. gada 20. decembris),

ar ko groza Direktīvu 77/388/EEK, lai vienkāršotu, atjauninātu un saskaņotu nosacījumus reķinu piesūtīšanai attiecībā uz pievienotās vērtības nodokli

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu, un jo īpaši tā 93. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ⁽¹⁾,ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ⁽²⁾,ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽³⁾,

tā kā:

- (1) Reķinu piesūtīšanu pašreiz regulē tikai daži nosacījumi, kas uzskaitīti 22. panta 3. punktā Padomes 1977. gada 17. maija Sestajā direktīvā par dalībvalstu likumu saskaņošanu attiecībā uz apgrozījuma nodokļiem — pievienotās vērtības nodokļa kopīga sistēma: vienota novērtējuma pamats ⁽⁴⁾, tādējādi svarīgākie šāda veida nosacījumi ir jānosaka dalībvalstīm. Tai pašā laikā nosacījumi nav atbilstoši pārmaiņām jaunajās reķinu piesūtīšanas tehnoloģijās un metodēs.
- (2) Komisijas ziņojumā par otro posmu SLIM iniciatīvā (ieksējā tirgus noteikumu vienkāršošana) ieteikts veikt pētījumu, lai noteiktu, kādi dati PVN vajadzībām būtu jāpievieno reķina sastādīšanas brīdī un kādas ir juridiskās un tehniskās prasības, kas attiecas uz reķinu piesūtīšanu elektroniski.
- (3) *Ecofin* Padomes secinājumos 1998. gada jūnijā tika uzsvērts fakts, ka sakarā ar elektroniskās tirdzniecības attīstību ir nepieciešams izveidot tiesisko sistēmu, lai varētu veikt reķinu piesūtīšanu elektroniski, kas ļautu nodokļu pārvaldēm arī turpmāk veikt savas pārbaudes.
- (4) Tādēļ, lai nodrošinātu, ka iekšējais tirgus darbojas pienācīgi, ir nepieciešams sastādīt Kopienas līmenī saskaņotu sarakstu, kur būtu paredzētas ziņas, kas ir jānorāda reķinos pievienotās vērtības nodokļa vajadzībām, kā arī vairākas kopīgas procedūras, kas attiecas uz reķinu piesūtīšanu elektroniski, reķinu glabāšanu elektroniski, gan veicot maksājamo summu pašaprēķinu, gan uzticot reķinu piesūtīšanas darbības trešai personai.

(5) Visbeidzot, reķinu glabāšanā būtu jāievēro nosacījumi, kas paredzēti Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvā 95/46/EK par indivīdu aizsardzību sakarā ar personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti ⁽⁵⁾.

(6) Kopš 1993. gada, kad tika ieviesti pārejas PVN pasākumi, Grieķija pieņēma prefiksu EL, nevis prefiksu GR, kas paredzēts ISO Starptautiskajā standartā Nr. 3166 — alfa 2, uz kuru ir norāde 22. panta 1. punkta d) apakšpunktā. Ņemot vērā sekas, ko izraisītu šā prefiksa grozīšana visās dalībvalstīs, ir svarīgi Grieķijai paredzēt izņēmumu, nosakot, ka ISO standartu Grieķijā nepiemēro.

(7) tāpēc atbilstīgi ir jāgroza Direktīva 77/388/EEK,

IR PIENĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Direktīvu 77/388/EEK groza saskaņā ar turpmākajiem pantiem.

2. pants

28.h pantā (kas aizstāj tās pašas direktīvas 22. pantu) 22. pantu groza šādi:

1. Panta 1. punkta d) apakšpunktam pievieno šādu teikumu:

"Tomēr Grieķijas republikai ir atļauts izmantot prefiksu "EL"."

2. Panta 3. punktu aizstāj ar šādu tekstu:

"3.a) katram nodokļu maksātājam vai nu pašam ir jāizraksta reķins par piegādātajām precēm vai pakalpojumiem, ko viņš sniedzis kādam citam nodokļu maksātājam vai juridiskai personai, kas nav nodokļu maksātājs, vai arī šim minētajam nodokļu maksātājam ir jāgadā, lai to izdarītu viņa klients vai viņa vārdā un uz viņa reķina kāda trešā persona. Reķins par preču piegādēm, kas paredzētas 28.b panta B daļas 1. punktā, un precēm, kas piegādātas atbilstoši nosacījumiem, kas paredzēti 28.c panta A daļā, tāpat ir jāstāda vai nu pašam nodokļu maksātājam, vai arī viņa klientam, vai viņa vārdā un uz viņa reķina kādai trešai personai.

⁽¹⁾ OV C 96 E, 27.3.2001., 145. lpp.

⁽²⁾ Atzinums sniegts 2001. gada 13. jūnijā (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts).

⁽³⁾ OV C 193, 10.7.2001., 53. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 145, 13.6.1977., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2001/4/EEK (OV L 22, 24.1.2001., 17. lpp.).

⁽⁵⁾ OV L 281, 23.11.1995., 31. lpp.

Attiecībā uz visiem maksājumiem, kas veikti nodokļu maksātāja kontā, pirms piegādātas pirmajā daļā minētās preces, un attiecībā uz visiem maksājumiem, ko pirms attiecīgo pakalpojumu sniegšanas viņa kontā pārskaitījis kāds cits nodokļu maksātājs vai juridiska persona, kas nav nodokļu maksātājs, katram nodokļu maksātājam tāpat vai nu pašam jāizraksta rēķins, vai arī jāgādā, lai to izdarītu viņa klients vai viņa vārdā un uz viņa rēķina kāda trešā persona.

Dalībvalstis var uzdot nodokļu maksātājiem par pienākumu izrakstīt rēķinu attiecībā uz citām precēm vai pakalpojumiem, izņemot iepriekšējā daļā minētās preces un pakalpojumus, ko viņi piegādājuši vai snieguši tās teritorijā. Šajā sakarā dalībvalstis attiecībā uz šiem rēķiniem var noteikt mazāk pienākumu salīdzinājumā ar b), c) un d) punktā uzskaitītajiem pienākumiem.

Dalībvalstis var atbrīvot nodokļu maksātājus no pienākuma izrakstīt rēķinu attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, ko šīs personas piegādājušas vai sniegušas savā teritorijā un kuras ar vēlāk samaksāta nodokļa kompensāciju vai bez tās ir atbrīvotas saskaņā ar 13. pantu, 28. panta 2. punkta a) apakšpunktu un 28. panta 3. punkta b) apakšpunktu.

Jebkuru dokumentu vai paziņojumu, kas groza sākotnējo rēķinu vai īpaši un nepārprotami norāda uz to, pielīdzina rēķinam. Dalībvalstis, kuru teritorijā piegādā preces vai sniedz pakalpojumus, var atļaut, ka šādos dokumentos vai paziņojumos neiekļauj kādas no obligātajām ziņām.

Dalībvalstis var noteikt termiņu, kādā nodokļu maksātājiem, kas piegādā preces vai sniedz pakalpojumus to teritorijā, ir jāizraksta rēķini.

Ievērojot nosacījumus, ko nosaka dalībvalstis, kuru teritorijā piegādā preces vai sniedz pakalpojumus, var tikt izrakstīts pārskata rēķins vairākām atsevišķām preču piegādēm vai pakalpojumu sniegšanas reizēm.

Nodokļu maksātāja klients var izrakstīt rēķinus par piegādātajām precēm vai pakalpojumiem, ko viņam piegādājis minētais nodokļu maksātājs, ja starp šīm divām pusēm pastāv iepriekšējs līgums un ja pastāv kāda procedūra, kā attiecīgais nodokļu maksātājs, kas piegādā preces vai sniedz pakalpojumus, akceptē katru rēķinu. Dalībvalstis, kuru teritorijā piegādā preces vai sniedz pakalpojumus, paredz nosacījumus un noteikumus iepriekšējiem līgumiem un akcepta procedūrām starp nodokļu maksātāju un viņa klientu.

Dalībvalstis var noteikt citus nosacījumus, kas ir jāievēro nodokļu maksātājiem, kas piegādā preces vai sniedz pakalpojumus to teritorijā, kad rēķinus izraksta viņu

klienti. Jo īpaši tās var prasīt, lai šādi rēķini tiktu izrakstīti attiecīgā nodokļu maksātāja vārdā un viņa interesēs. Šiem nosacījumiem vienmēr ir jābūt vieniem un tiem pašiem neatkarīgi no klienta uzņēmējdarbības vietas.

Dalībvalstis cita starpā var noteikt īpašus nosacījumus, kas ir jāievēro nodokļu maksātājiem, kas piegādā preces vai sniedz pakalpojumus to teritorijā, kad trešās personas vai klients, kas izraksta rēķinus, ir reģistrēts kādā valstī, ar kuru nav pieņemts neviens juridisks instruments par savstarpēju palīdzību, kas darbības jomas ziņā ir līdzīga tai, ko paredz Padomes 1976. gada 15. marta Direktīva 76/308/EEK par savstarpēju palīdzību tādu prasījumu atgūšanas jomā, kuri attiecas uz atskaitījumiem, nodevām, nodokļiem, un citiem pasākumiem (*), Padomes 1977. gada 19. decembra Direktīva 77/799/EEK par dalībvalstu kompetento iestāžu savstarpēju palīdzību tiešu un netiešu nodokļu jomā (**), un Padomes 1992. gada 27. janvāra Regula (EEK) Nr. 218/92 par administratīvo sadarbību netiešu nodokļu jomā (PVN) (**);

b) neskarot šajā direktīvā paredzētos īpašos noteikumus, rēķinos, kas izrakstīti saskaņā ar a) punkta pirmo, otro un trešo daļu, pievienotās vērtības nodokļa vajadzībām obligāti ir jāsniedz tikai šādas ziņas:

— izrakstīšanas datums,

— kārtas numurs, ko veido viena vai vairākas sērijas, kas īpaši identificē rēķinu,

— PVN identifikācijas numurs, kas minēts 1. punkta c) apakšpunktā, pēc kura nodokļu maksātājs veica preču piegādi vai sniedza pakalpojumus,

— kad klientam ir jāmaksā nodoklis par piegādātām precēm vai sniegtiem pakalpojumiem vai kad piegādātas 28.c panta A daļā minētās preces, — PVN identifikācijas numurs, kas minēts 1. punkta c) apakšpunktā, pēc kura viņam piegādātas preces vai sniegti pakalpojumi;

— nodokļu maksātāja un viņa klienta pilnais vārds un adrese,

— piegādāto preču daudzums un veids vai sniegto pakalpojumu apjoms un veids,

— datums, kad veikta preču piegāde vai sniegti pakalpojumi, vai datums, kad uz a) punkta otrajā daļā minēto kontu veikts pārskaitījums, ja vien minētais datums ir zināms un atšķiras no rēķina izrakstīšanas dienas,

- summa, kurai uzliek nodokļus, katrai likmei vai atbrīvojumam, ar nodokli neapliekamā vienības cena un visas cenas atlaides un rabati, ja tie nav iekļauti vienības cenā,
- piemērotā PVN likme,
- maksājamā PVN summa, izņemot gadījumus, kad piemēro īpašu kārtību, pēc kuras saskaņā ar šo direktīvu šāda norāde nav jāsniedz,
- gadījumā, kad ir paredzēts atbrīvojums vai kad nodoklis ir jāmaksā klientam, atsauce uz attiecīgo šīs direktīvas noteikumu, atbilstošo valsts noteikumu vai jebkuru norādījumu par to, ka attiecīgā piegāde ir atbrīvota vai ka tai piemēro procedūru, pēc kuras nodokļa maksātājs pats aprēķina un nokārto maksājamo nodokļa summu,
- gadījumā, kad Kopienā veikta kāda jauna transporta līdzekļa piegāde, 28.a panta 2. punktā paredzētās ziņas,
- gadījumā, kad piemēro peļņas shēmu atbilstošajiem valsts noteikumiem vai kādiem citiem norādījumiem, kas liecina par to, ka tika piemērota peļņas shēma, atsauce uz 26. vai 26.a pantu,
- gadījumā, kad persona, kurai ir jāmaksā nodoklis, ir nodokļa pārstāvis 21. panta 2. punkta nozīmē, minētā nodokļa pārstāvja PVN identifikācijas numurs, kas minēts 1. punkta c) apakšpunktā, kopā ar viņa pilno vārdu un adresi.

Dalībvalstis nodokļu maksātājiem, kas reģistrēti to teritorijā un piegādā preces vai veic pakalpojumus to teritorijā, var uzlikt par pienākumu norādīt viņu klientu PVN identifikācijas numuru, kas minēts 1. punkta c) apakšpunktā, citos gadījumos nekā tie, kas minēti pirmās daļas ceturtajā ievilkumā.

Dalībvalstis neprasa, lai rēķini būtu parakstīti.

Rēķinā norādītās summas var izteikt jebkurā valūtā, ja vien maksājamā nodokļa summa ir izteikta tās dalībvalsts valūtā, kur veikta preču piegāde vai sniegti pakalpojumi, izmantojot 11.c panta 2. punktā paredzēto konversijas mehānismu.

Kad tas ir vajadzīgs kontroles nolūkā, dalībvalstis var prasīt, lai rēķini attiecībā uz preču piegādēm un pakalpojumiem, kas veikti to teritorijā, kā arī tie, ko saņem to teritorijā reģistrētie nodokļu maksātāji, būtu iztulkoti to valsts valodā;

- c) rēķinus, kas izrakstīti saskaņā ar a) punktu, var pārsūtīt vai nu izmantojot papīru, vai arī elektroniski, ja vien adresāts to akceptē.

Elektroniski pārsūtītos rēķinus dalībvalstis akceptē ar noteikumu, ka to izcelsmes autentiskumu un satura godīgumu garantē:

- ar augsta līmeņa tehnoloģiju elektronisku parakstu atbilstoši 2. panta 2. punktam Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 13. decembra Direktīvā 1999/93/EK par elektronisko parakstu Kopienas shēmu (****); dalībvalstis tomēr var prasīt, lai augsta līmeņa tehnoloģiju elektroniskā paraksta pamatā būtu kvalifikācijas sertifikāts un lai tas būtu radīts, izmantojot drošu parakstu radīšanas ierīci atbilstoši iepriekš minētās direktīvas 2. panta 6. un 10. punktam,
- vai ar elektronisko datu apmaiņu (EDI), kas definēta 2. pantā Komisijas 1994. gada 19. oktobra lēmumā 1994/820/EK attiecībā uz elektronisko datu apmaiņas juridiskajiem aspektiem (****), kad attiecīgais līgums par šo apmaiņu paredz to, ka tiek izmantotas procedūras, kas garantē datu izcelsmes autentiskumu un godīgumu; tomēr dalībvalstis saskaņā ar nosacījumiem, kurus tās paredz, var noteikt, ka ir nepieciešams papildu pārskata dokuments uz papīra.

Rēķinus tomēr var pārsūtīt elektroniski pēc citām metodēm, ja attiecīgā(-s) dalībvalsts(-is) tās akceptē. Vēlākais, līdz 2008. gada 31. decembrim Komisija iesniedz ziņojumu, vajadzības gadījumā kopā ar priekšlikumu, grozīt nosacījumus rēķinu piesūtīšanai elektroniski, lai ņemtu vērā varbūtējas tehnoloģijas pārmaiņas šajā jomā nākotnē.

Dalībvalstis nevar noteikt nodokļu maksātājiem, kas piegādā preces vai sniedz pakalpojumus to teritorijā, kādus citus pienākumus vai formalitātes attiecībā uz rēķinu pārsūtīšanu elektroniski. Tomēr tās līdz 2005. gada 31. decembrim var paredzēt, ka par iepriekš minētās sistēmas izmantojumu ir jāpaziņo iepriekš.

Dalībvalstis var paredzēt īpašus nosacījumus elektroniski izrakstītiem rēķiniem attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, ko piegādā to teritorijā no kādas valsts, ar kuru nav pieņemts neviens juridisks instruments par savstarpēju palīdzību, kas darbības jomas ziņā ir līdzīga tai, ko paredz ar Direktīvām 76/308/EEK un 77/799/EEK un ar Regulu (EEK) Nr. 218/92.

Tādu preču partiju gadījumā, kam ir vairāki vienam un tam pašam adresātam elektroniski pārsūtīti rēķini, ziņas, kas ir kopīgas atsevišķajiem rēķiniem, var minēt tikai vienreiz, ja vien ir pieejama visa informācija katrā rēķinā;

- d) katram nodokļu maksātājam ir jāgādā, lai tiktu glabātas paša izrakstītu rēķinu kopijas, rēķinu kopijas, ko izrakstījis viņa klients vai viņa vārdā, vai uz viņa rēķinu kāda trešā persona, kā arī visi rēķini, ko viņš ir saņēmis.

Šīs direktīvas nolūkiem nodokļu maksātājs var izvēlēties glabāšanas vietu, ja vien viņš bez kavēšanās dara pieejamus kompetentajām iestādēm rēķinus vai tajos glabāto informāciju vienmēr, kad tās to prasa. Dalībvalstis tomēr var prasīt no nodokļu maksātājiem, kas reģistrēti to teritorijā, lai viņi darītu zināmu glabāšanas vietu, ja tā ir ārpus to teritorijas. Dalībvalstis turklāt var prasīt no nodokļu maksātājiem, kas reģistrēti to teritorijā, lai viņi pašu izrakstītus rēķinus, viņu klientu izrakstītus rēķinus vai rēķinus, ko viņu vārdā vai viņu interesēs izrakstījušas kādas trešās personas, kā arī visus rēķinus, ko viņi ir saņēmuši, glabātu šīs valsts robežās, kad glabāšanu neveic elektroniski, garantējot tiešsaistes pieeju attiecīgajiem datiem.

Rēķinu izcelsmes autentiskumam un satura godīgumam, kā arī to salasāmībai ir jābūt garantētai visu glabāšanas laiku. Informāciju c) punkta trešajā daļā minētajos rēķinos nevar grozīt, un tai ir jāpaliek salasāmībai visu minētā perioda laiku.

Dalībvalstis nosaka laika periodu, kurā to teritorijā reģistrētiem nodokļu maksātājiem ir jāgādā, lai tiktu glabāti rēķini attiecībā uz to teritorijā veiktajām preču piegādēm vai sniegtajiem pakalpojumiem.

Lai nodrošinātu, ka tiek ievēroti trešajā daļā paredzētie nosacījumi, ceturtajā daļā minētās dalībvalstis var prasīt, lai rēķini tiktu glabāti to sākotnējā formā, uz papīra vai elektroniski, atbilstoši tam, kā tie tika pārsūtīti. Kad rēķinus glabā elektroniski, tās tāpat var prasīt, lai tiktu glabāti arī dati, kas garantē izcelsmes autentiskumu un satura godīgumu.

Ceturtajā daļā minētās dalībvalstis var noteikt īpašus nosacījumus, kas aizliedz vai ierobežo rēķinu glabāšanu valstī, ar kuru nav pieņemts neviens juridisks instruments par savstarpēju palīdzību, kas darbības jomas ziņā ir līdzīga tai, ko paredz Direktīvas 76/308/EEK, 77/799/EEK un Regula (EEK) Nr. 218/92, kā arī par elektroniskas pieejas tiesībām, lejuplādes un izmantojuma tiesībām, kas minētas 22.a pantā.

Dalībvalstis saskaņā ar nosacījumiem, kurus tā paredz, var prasīt, lai tiktu glabāti rēķini, kurus saņēmušas personas, kas nav nodokļu maksātāji;

- e) c) un d) punktu nolūkā rēķinu pārsūtīšana un glabāšana elektroniski ir rēķinu pārsūtīšana vai nodošana adresāta rīcībā, glabāšana, ko veic, izmantojot elektroniskas datu apstrādes un glabāšanas līdzekļus (tostarp digitālas kompresijas līdzekļus), kā arī izmantojot sakarus pa vadiem, radio sakarus, optiskās tehnoloģijas un citus elektromagnētiskus līdzekļus.

Šīs direktīvas nolūkā dalībvalstis akceptē dokumentus vai paziņojumus uz papīra vai elektroniskā formā, ja tie atbilst nosacījumiem, kas paredzēti šajā punktā.

(*) OV L 73, 19.3.1976., 18. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2001/44/EK (OV L 175, 28.6.2001., 17. lpp.).

(**) OV L 336, 27.12.1977., 15. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar 1994. gada Iestāšanās aktu.

(***) OV L 24, 1.2.1992., 1. lpp.

(****) OV L 13, 19.1.2000., 12. lpp.

(*****) OV L 338, 28.12.1994., 98. lpp.”

3. 8. punktam pievieno šādu daļu:

“Iespēju, kas paredzēta pirmajā daļā, nevar izmantot, lai noteiktu papildu pienākumus tiem, kas paredzēti 3. punktā.”

4. Panta 9. punkta a) apakšpunktu papildina ar šādu daļu:

“Neskarot d) punktā paredzētos noteikumus, dalībvalstis tomēr nevar atbrīvot trešajā ievilkumā minētos nodokļu maksātājus no pienākumiem, kas minēti 22. panta 3. punktā.”

5. Panta 9. punktu papildina ar šādu apakšpunktu:

“d) pēc apspriešanās ar 29. pantā noteikto komiteju un saskaņā ar nosacījumiem, kurus tā var noteikt, dalībvalstis attiecībā uz rēķiniem par to teritorijā piegādātajām precēm vai sniegtajiem pakalpojumiem var noteikt atbrīvojumu no dažiem nosacījumiem, kas paredzēti 3. punkta b) apakšpunktā, šādos gadījumos:

— kad rēķina summa ir niecīga, vai

— kad 3. punkta b) apakšpunktā paredzētos pienākumus ir grūti ievērot sakarā ar īpašu tirdzniecības vai administratīvo praksi attiecīgajā uzņēmējdarbības sektorā vai šo rēķinu izrakstīšanas tehniskajiem apstākļiem.

Jebkurā gadījumā rēķinos ir jābūt šādām ziņām:

— izrakstīšanas datums,

— nodokļu maksātāja personības identifikācija,

— piegādāto preču vai sniegto pakalpojumu veida identifikācija,

— maksājamais nodoklis vai informācija, kas ir vajadzīga, lai to aprēķinātu.

Vienkāršotos noteikumus, kas paredzēti šajā punktā, nevar piemērot darījumiem, kas minēti 4. punkta c) apakšpunktā.”

6. Panta 9. punktu papildina ar šādu apakšpunktu:

- “e) gadījumos, kad dalībvalstis izmanto iespēju, kas paredzēta a) apakšpunkta trešajā ievilkumā, un nodokļu maksātājiem, kas neveic 4. punkta c) apakšpunktā minētās darbības, nepiešķir numuru, kas minēts 1. punkta c) apakšpunktā, un ja piegādātājam vai klientam nav piešķirts šā tipa identifikācijas numurs, rēķinā tā vietā ir jānorāda cits numurs, ko sauc par nodokļa atsaucē numuru, kuru definē attiecīgā dalībvalstis.

Kad nodokļu maksātājiem piešķirts 1. punkta c) apakšpunktā minētais identifikācijas numurs, dalībvalstis, kas minētas pirmajā daļā, var prasīt, lai rēķinā tiktu norādīts:

- par sniegtajiem pakalpojumiem, kas minēti 28.b panta C), D), E) un F) daļā, un preču piegādēm, kas minētas 28.c panta A daļā un E daļas 3. punktā, — 1. punkta c) apakšpunktā minētais numurs un piegādātāja nodokļa atsaucē numurs,
- par cita veida sniegtajiem pakalpojumiem un preču piegādēm — tikai piegādātāja nodokļa atsaucē numurs un numurs, kas minēts 1. punkta c) apakšpunktā.”

3. pants

Iekļauj šādu pantu:

“22.a pants

Tiesības piekļūt rēķiniem, ko elektroniski glabā citā dalībvalstī

Kad nodokļa maksātājs rēķinus, ko viņš izraksta vai saņem, glabā elektroniski, garantējot tiešsaistes pieeju datiem, un kad glabāšanas vieta ir citā dalībvalstī nekā tā, kur viņš ir reģistrēts, kompetentajām iestādēm dalībvalstī, kur viņš ir reģistrēts, šīs direktīvas nolūkā ir tiesības elektroniski piekļūt šiem rēķiniem, veikt to lejuplādi un izmantot tos, nepārsniedzot limitus, ko nosaka nodokļu maksātāja reģistrācijas dalībvalsts noteikumi, ciktāl minētajai valstij tas ir vajadzīgs kontroles nolūkiem.”

4. pants

1. 10. panta 2. punkta trešās daļas pirmajā un trešajā ievilkumā svītrot vārdus “vai dokumenta, kas kalpo par rēķinu”.

2. 24. panta 5. punktā un 26.a panta B daļas 9. punktā svītrot vārdus “vai kādā citā dokumentā, kas kalpo par rēķinu”.

3. 26.a panta C daļas 4. punktā svītrot vārdus “vai dokuments, ko izmanto”.

4. 28.d panta 3. punktā un 28.d panta 4. punkta otrajā daļā svītrot vārdus “vai cits dokuments, kas kalpo par rēķinu” un “vai šis dokuments”.

5. 28.g pantā (kas aizstāj tās pašas direktīvas 21. pantu) 21. pantu groza šādi:

- 1. punkta d) apakšpunktā svītrot vārdus “vai cits dokuments, kas kalpo par rēķinu”.

6. 28.o panta 1. punkta e) apakšpunktā svītrot vārdus “vai visos citos dokumentos, ko izmanto”.

5. pants

Dalībvalstis pieņem normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai no 2004. gada 1. janvāra izpildītu šīs direktīvas prasības. Tās par to tūlīt informē Komisiju.

Kad dalībvalstis pieņem šos pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarīt šādas atsaucē.

6. pants

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī.

7. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 2001. gada 20. decembrī

Padomes vārdā —

priekšsēdētājs

C. PICQUÉ